

Jumala antaa elämälle tarkoituksen

Jumalalla on meille kaikille kaksi suunnitelmaa. Hän haluaa pelastaa meidät taivaan kotiin, mutta tarjota myös mielekkään elämän maan päällä.

Jo luodessaan ihmisen Jumala antoi tälle tarkoituksen ja tehtäviä. Ihminen on Jumalan kuva, mies tai nainen, ja hänen tulee lisääntyä ja täyttää maa. Ihmisen vastuulle annettiin myös viljellä ja varjella maata.

Mitä tarkoittaa eläminen Jumalan kuvana? Siihen liittyy monta tärkeää näkökulmaa. Yksi niistä on, että meidät on luotu rakkauden yhteyteen Jumalan kanssa. Raamattu toteaa yksiselitteisesti, että Jumala on rakkaus (1. Joh. 4:8,16). Meidät on tarkoitettu yhteyteen myös toisten ihmisten kanssa. Vallitsemme ja viljelemme Jumalan luomakuntaa tavallaan hänen edustajinaan maailmassa. Siis meidän on tarkoitus omalta osaltamme heijastaa Hänen rakkauttaan. Hänen käsinään, jalkoinaan, korvinaan jne., jokainen on kutsuttu rakastamaan. Tämän käytännön toteuttamisessa vapaus ja vastuullisuus kuuluvat yhteen, siksi meille on annettu omatunto, herkkä kompassineula, jonka avulla voi suunnistaa ja etsiä tietä Hänen yhteydessään.

Jokaiselle on oma tehtävänsä

Jumala on suunnitellut jokaiselle ihmiselle henkilökohtaisen kutsumuksen maan päällä. (Ef. 2:10) Sitä räätälöidessään hän on huomionnut kunkin persoonan, lahjat, paikan kokonaisuudessa, lähimmäiset – Jumala kun ei edellytä meiltä rakkaidemme laiminlyöntiä – ja rajoitukset ja mahdollisuudet. Emme kykene toteuttamaan Jumalan tahtoa omin voimin, vaan saamme myös voiman sen toteuttamiseen häneltä.

Vaikka kutsumuksen todesta ottaminen voi johtaa monenlaiseen toimintaan, jopa uhrautumiseen, kyseessä ei ole laki eikä pelastuskysymys. Pelastuksen saamme ainoastaan Jeesuksen armosta. (Ef. 2:8-9)

Jumala lupaa johdattaa

Tarvitsemme Jumalan apua löytääksemme kutsumuksemme. Jumala lupaa johdattaa rukoillen kulkevia. Jeesus sanoo Raamatussa: ”Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää.” (Joh. 15:5) Nämä ovat lupauksia, eivät vaatimuksia.

Kyseessä ei silti ole automaatti. Ei ole itsestään selvää, että nämä lupaukset toteutuvat, vaan meitä kehoitetaan etsimään: ”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin.” (Matt. 6:33) Meillä on myös oma tahto, joka ei aina pidä yhtä Jumalan tahdon kanssa. Toisaalta on tärkeää muistaa, ettei Herra väheksy lapsiaan. Hän lupaa, että löydämme, kun etsimme.

Miten kutsumuksensa voi löytää?

Oman kutsumuksensa voi löytää kuuntelemalla Herraa, omaa sydäntä, elämää, ympäristöä, läheisiä ja tilanteita. On hyvä kysyä Herralta suoraan: Mikä on sinun kutsumuksesi minulle? Ja jäädä sitten kuulemaan. Itseltään voi kysyä: Minkä asian koen aidosti sydämessäni niin arvokkaaksi, että voisin sitoutua siihen? Eihän kukaan voi aidosti sitoutua sellaiseen, joka on vain ulkoapäin annettu, mutta ei itse koe asiaa sen arvoiseksi. Muita hyviä apukysymyksiä ovat: Ketä ja miten voisin rakastaa? tai Minkälaisia todellisia lahjoja minulla on? Ei kukaan ole kaikessa vahva. Tällä tavalla asiaa eri puolilta arvioidessa ja Jumalan edessä rukoillessa voi alkaa hahmottaa todellinen kutsumus.

Oman kutsumuksen etsimisessä ei tarvitse hätiköidä, vaikka olisikin mukava löytää se nopeasti. On tärkeää odottaa Jumalan aikataulua. Usein se tarkoittaa pysähtymisen lisäksi viipymistä Herran edessä. Monesti me tarvitsemme valmistusta tulevaa tehtäväämme varten. Viettihän Mooseskin peräti 40 vuotta erämaassa ja moni muu Raamatun henkilö odotti Jumalan aika taulua. Myös Jeesus. Joskus tarvitsemme vanhempien uskovien opastusta Sanan pohjalta. Toisinaan Jumala johdattaa olosuhtein ja joskus estein. Kun aika sitten tulee, avautuva tehtävä voi olla yllättäväkin ja vahvistua myös toisten ihmisten välityksellä. (Joh. 2:1-11)

On hyvä muistaa, että vain harvojen kutsumus on mullistaa maailmaa erityisen näkyvällä tavalla. Kuitenkaan ihmissilmin vähäpätöiseltä näyttävä tehtävä ei ole Jumalan silmissä sellainen. Mikä tahansa kutsumus, tehtävä, vaatii sitoutumista ja määrätietoisuutta. Pieneltä vaikuttava tehtävä edellyttää uskollisuutta vähässä, eikä se aina ole lainkaan helppoa, mutta juuri se voi olla erityisen tärkeä. (Mark. 12:41-44) Monesti nimenomaan uskollisuus vähässä voi olla lähtökohtana silloinkin, kun Jumalan suunnitelma myöhemmin kutsuu johonkin laajempaan. Kun kutsumus löytyy ja vahvistuu, siinä on lupa olla innokas luja ja määrätietoinen, jopa innokas. Ja silloin saa oikein tietää, ettei se ole turha. (1 Kor. 15:57-58)